DANIEL PALOMERAS i CASADEJÚS: ***L'automòbil negre***
Vic, Eumo Editorial, 1990. Col·lec. «Narratives», 19. 239 pàgs.

Dèiem –en una ressenya de *El secret del comte,* apareguda en els passats *Annals*– que després d'aquell primer tast públic del treball literari de Daniel Palomeras, esperàvem per aviat la presentació d'una altra novel·la seva, avalada aquest cop per haver assolit ser finalista del Premi Sant Joan 1988.

No vam pas trigar gaire a satisfer la nostra expectativa. Unes setmanes abans de Sant Jordi feia cap a les llibreries *L'automòbil negre* i, amb ell, el retrobament amb un narrador que intuïm d'alta volada, dels que ens fan descobrir de nou el plaer de la lectura per la lectura.

Centrada a Ripoll, amb el rerefons de la Primera Guerra Mundial, l'acció es descabdella entre el capaltard d'un dissabte tardoral i la vesprada de l'endemà.

El patró de la fàbrica més important de la vila arriba de visita a la seva factoria. Paral·lelament, esclata la notícia de l'assassinat d'un sindicalista en circumstàncies confuses.

A partir d'aquí, l'autor ens condueix amb mà mestra fins a articular una sòlida trama, destrament inserida en el fris de la societat ripollesa de l'època. A través d'una ben ordida teranyina de personatges –alguns, transportables a la realitat– i de situacions entrellaçades, perfilarà un relat sense fissures que manté i incrementa l'interès des de l'inici al darrer capítol.

Admirablement aconseguida la recreació ambiental, resolts amb brillantor els retrats humans i psicològics, no dubtem gens de trobar-nos davant d'un novel·lista de soca-rel. I, de retop, d'haver-nos-les amb un escriptor dotat d'un envejable sentit de la llengua, reflectit en la construcció d'un lèxic ric i espontani al servei, sobretot, d'uns diàlegs guspirejants de locucions dissortadament ja en desús. Lluny de tota artificialitat i xaroneria, hi ha passatges que ens deixen un regust de mots perduts d'una bella parla avui massa empobrida per girs aliens.

Convé, però, fer un retret als editors: abans de sortir al carrer, caldria procurar sempre per l'acurada revisió dels textos, a fi d'evitar que certes errades gramaticals deslluïssin l'acabat de l'obra.

D'altra banda –i gairebé ensems amb el títol que comentem– Edelvives li